

Arrest

nr. 93 067 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VAN EENOO, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de igbo-etnie te behoren en uit Lagos afkomstig te zijn. U heeft steeds met uw ouders en uw zus in Orilu-Igumu, Lagos, verbleven. Uw vader, A. E. {..}, is afkomstig van Ohaji Egbema, Imo State. Uw oom, J. E. {..}, verblijft er nog met zijn familie. Uw oom en uw vader hadden een groot stuk land in gemeenschappelijk bezit. Uw oom wilde dit verkopen aan de petroleummaatschappij AGIP, maar uw vader wenste het stuk land te behouden voor zijn kinderen later. Uw vader reisde naar Ohaji Egbema om een meeting met uw oom in verband met de grond bij te wonen. Uw vader zou aan uw oom zeggen dat hij niet wenste te verkopen. De dag na de meeting belde uw moeder met uw vader. Uw vader had gezegd dat hij zou terugkomen dat weekend

en dat hij was bedreigd door zijn broer (uw oom) omdat hij had geweigerd het land te verkopen. Rond 17 of 18 augustus 2008 werd uw moeder opgebeld door de politie die haar vertelde dat uw vader was doodgeschoten in Ohaji Egbema op 15 augustus 2008 in verder voor u onbekende omstandigheden. Jullie waren ontredder. Tussen 25 en 27 augustus 2008 ging u met uw moeder naar Ohaji Egbema voor de begrafenis. Jullie gingen naar het politiebureau en de politie vroeg aan uw moeder wie er tegen haar echtgenoot was. Uw moeder beschuldigde uw oom, waarop deze met een rechtszaak dreigde. Op 1 of 2 september 2008 keerden jullie terug naar Lagos. Jullie vrienden zeiden op te passen omdat niemand in Nigeria zomaar wordt gedood. Rond 15 september 2008 kwam uw oom onverwacht langs. Hij wou praten en vroeg uw moeder om met u terug te keren naar het dorp. Hij zou voor haar zorgen en het land verkopen. Uw moeder weigerde. Uw oom gaf vijftien dagen aan uw moeder en zei haar "what kills your husband, will kill you too" in het Igbo. Sedertdien heeft u hem niet meer gezien. Uw moeder hilde en ging alles vertellen aan de pastoor, Reverend Dan, die jullie aanraadde te bidden en de deuren op slot te doen. Eind oktober – begin november 2008 ging u naar de kerk. U volgde een opleiding als misdienaar. U kwam terug naar huis, maar kon noch uw moeder, noch uw zus terugvinden. Het huis was open, alles lag verspreid. U ging terug naar de kerk en kwam terug naar huis met Reverend Dan. Niemand wist iets. U ging naar de politie, die wat vragen stelde. U verbleef verder bij Reverend Dan die u aanraadde het land te verlaten. U had dit niet gepland, maar u deed wat Reverend Dan u vroeg. In november 2008 reisde u vanuit Lagos met een cargoschip naar Turkije, alwaar u op een voor u onbekende datum aankwam. U ontmoette er een Somaliër, die u zei dat u in Turkije was, maar dat iedereen naar Griekenland ging. U gaf hem 600 dollar om uw oversteek te betalen. Jullie werden 's nachts op zee opgepikt door Franse militairen en naar Samos gebracht. U vroeg er asiel in januari 2009. U heeft er echter nooit een interview of een definitieve beslissing gekregen. De economische situatie was er echter zeer slecht, u verloor uw werk in een hotel en u besloot in oktober 2011 naar België te komen. U vroeg er asiel aan op 13 december 2011. U heeft geen contact meer gehad met iemand in Nigeria, behalve twee keer met een vriendin, Ozidu, die u in Griekenland had leren kennen en die was teruggekeerd naar Nigeria.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van de identiteitspagina van uw paspoort (afgeleverd op 3 mei 2007) en documenten met betrekking tot uw verblijf in Griekenland.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u als de enige erfgenaam van uw vader, uw oom, J. E. {...}, vreest, die u wil doden omdat hij de gemeenschappelijke grond wil verkopen. U stelde verder niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat u er geen familie meer heeft.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Het door u aangehaalde probleem, een gronddispuut, is een probleem van louter gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat het gronddispuut met uw oom en de daaraan gekoppelde vervolging, geïnspireerd zou zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. Hetzelfde geldt voor uw bewering niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er geen familie meer zou hebben.

Er zijn evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U maakte geenszins aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst of dat u bij een terugkeer geen beroep op hen zou kunnen doen. Zo haalde u aan dat u na de moord op uw vader met uw moeder naar uw vaders dorp, Ohaji Egbema, ging voor de begrafenis en dat jullie naar het politiebureau gingen, alwaar jullie enige vragen werden gesteld en waar uw moeder uw oom beschuldigde van de moord (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of er een onderzoek werd verricht door de politie, stelde u dat ze wat vragen stelde, maar u niet weet of ze verder onderzoek hebben gedaan. U weet evenmin -tot op heden- wat het resultaat was van dit eventueel onderzoek (gehoorverslag, p. 10), gezien jullie terugkeerden naar Lagos (gehoorverslag, p. 8). Voorgaande vaststelling, in samenhang met enige vage verklaringen betreffende de omstandigheden van het overlijden van uw vader (zie infra), roept bijkomende vragen op naar de waarachtigheid van uw relaas, gezien er toch zou verwacht worden dat u alles in het werk zou hebben gesteld om de verantwoordelijken voor de dood van uw vader te laten straffen of minstens zou geïnformeerd hebben naar de stand van dit onderzoek. U kan zelfs niet zeggen wat er momenteel met het stuk land is gebeurd dat u in gemeenschappelijk bezit had met uw oom (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u werd gevraagd of u er van op de hoogte bent of u actueel gezocht wordt door uw oom,

stelt u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 9). U zei dat u geen contacten meer heeft met Nigeria (buiten twee keer met een goede vriendin, gehoorverslag, p. 4) en dat u niet wil dat uw oom weet waar u zich bevindt (gehoorverslag, p. 9), maar deze uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot het onderzoek naar het overlijden van uw vader (en eventuele arrestaties in dit verband) en uw situatie en problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Hetzelfde geldt met betrekking tot uw verklaringen over de verdwijning van uw moeder en zus. U dacht wel dat de politie een onderzoek zou hebben ingesteld, maar u zei het resultaat hiervan niet te kennen (gehoorverslag, p. 9). U stelde nog dat uw ambassade (in Griekenland) u wel zou hebben gecontacteerd indien uw moeder werkelijk naar u op zoek was (gehoorverslag, p. 10), maar dergelijke uitleg is niet afdoende om te verantwoorden dat u heeft nagelaten om zelf iemand in Nigeria te contacteren om meer informatie te bekomen met betrekking tot de stand van dit onderzoek. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw autoriteiten onwillig of niet bereid waren om u bescherming te verlenen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u bij terugkeer naar uw land van herkomst (nu u meerderjarig bent) zelf geen gerechtelijke stappen zou kunnen ondernemen of de bescherming van de autoriteiten zou kunnen vragen of in voorkomend geval klacht tegen uw oom zou kunnen neerleggen, repliceerde u enkel dat Nigeria onveilig is en de autoriteiten enkel een onderzoek zouden doen en zelfs het onderzoek naar het overlijden van uw vader tot vandaag niets heeft opgeleverd (gehoorverslag, p. 10). Los van de vaststelling dat deze laatste bewering met betrekking tot het onderzoek naar het overlijden van uw vader enkel op uw eigen veronderstellingen is gebaseerd (gezien u tot op heden aan niemand hierover iets heeft gevraagd, gehoorverslag, p. 10), dient er opgemerkt te worden dat de bescherming door de staat geen resultaatsverplichting inhoudt en evenmin absoluut moet zijn. Het is overigens niet zo dat, omdat de onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, ze niet gevoerd zouden worden. U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten.

Bovendien maakte u niet aannemelijk dat u zich bij terugkeer niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u er niet aan heeft gedacht om u elders in Nigeria te vestigen, antwoordde u er zelfs niet aan gedacht te hebben om Nigeria te verlaten en er niet aan dacht om ergens anders naartoe te gaan, omdat u in shock was (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u niet elders in Nigeria (dan in Orilu-Igumu, Lagos) zou kunnen gaan wonen, zei u dat u geen geluk hebt gekend in Nigeria en uw oom u overal zou vinden en u zou doden (gehoorverslag, p. 9). U kan echter niet preciseren hoe uw oom u dan wel zou kunnen vinden en u herhaalt er geen geluk te hebben, er niemand te hebben, en evenmin een opleiding te hebben gevolgd of een beroep te hebben (gehoorverslag, p. 9). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw oom te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen verderzetten.

Tot slot blijken een aantal van uw verklaringen op cruciale punten in het geheel niet overtuigend te zijn. Niettegenstaande uw oom, J. E. {..}, de belangrijkste spilfiguur is in uw asielrelaas, kan u bijzonder weinig over hem vertellen. U haalde wel aan dat hij gehuwd is, maar de naam van zijn echtgenote kan u niet verstrekken (gehoorverslag, p. 6). Ook de namen van zijn drie kinderen, een meisje en twee jongens, zijn u volstrekt onbekend (gehoorverslag, p. 6). U kent evenmin de leeftijd van uw oom (gehoorverslag, p. 6). U weet evenmin of uw oom politiek actief is en u kan zijn beroep evenmin geven (gehoorverslag, p. 6). De namen van zijn ouders (en bijgevolg ook uw grootouders) kan u niet geven (gehoorverslag, p. 6). Uw uitleg in dit verband, met name dat jullie niet zo hecht waren en u slechts twee keer in het dorp van uw oom bent geweest (gehoorverslag, p. 7), is niet afdoende om uw onwetendheden in dit verband te verklaren, gezien het hier toch om een familielid gaat en u uw asielrelaas baseert op uw vrees ten aanzien van deze persoon, zodat er toch redelijkerwijze zou verwacht worden dat u meer informatie over hem zou kunnen verstrekken. Ook omtrent het voorwerp van het dispuut met uw oom, met name de gemeenschappelijke grond in Ohaji Egbema, Imo State, kon u niet veel zeggen. U kende geen buurdorpen van Ohaji Egbema (gehoorverslag, p. 9); u wist niet om hoeveel land het ging - u beperkte zich tot "een groot stuk" - en u wist evenmin hoeveel geld de petroleumaatschappij bereid was om te betalen voor dit stuk land (gehoorverslag, p. 7). Ook over de omstandigheden van het overlijden van uw vader kon u niet veel gegevens geven en dit niettegenstaande u zich toch met uw moeder naar het politiebureau had begeven (gehoorverslag, p.8), zodat er toch verwacht worden dat jullie meer informatie hieromtrent zouden hebben gevraagd. U zei dat uw vader op 15 augustus 2008 was doodgeschoten in zijn dorp, Ohaji Egbema, maar u kan

niet preciseren waar in zijn dorp hij was neergeschoten (in zijn compound, op straat, ...) en onder welke omstandigheden ('s nachts, overdag, ...) (gehoorverslag, p. 7).

Dergelijke vage verklaringen en onwaarschijnlijkheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en relativeren de ernst van de voorgehouden vervolging.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De identiteitspagina van uw paspoort (afgeleverd op 3 mei 2007) betreft slechts een kopie, waaraan bijgevolg geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Bij gebrek aan authentieke documenten kan uw identiteit niet worden vastgesteld. U legde evenmin enig document voor ter staving van uw reisweg of de door u aangehaalde feiten (in verband met het grondconflict, het overlijden van uw vader en de verdwijning van uw moeder en uw zus). De documenten in verband met uw verblijf en asielaanvraag in Griekenland vormen evenmin een bewijs van de door u aangehaalde feiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het "gehoorhandvest".

Inzake het motief dat verzoekers asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, stelt verzoeker dat door het gronddispuut zijn vader nochtans vermoord werd en dat hij niet weet waar zijn moeder en zus zich bevinden, dat hij zijn studies niet kon afmaken, dat hij diende te vluchten en dat hij naar de politie is geweest maar dat er niks werd vernomen inzake het onderzoek als er al één was. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag beoordeeld moet worden op het moment van de vlucht. Hij was toen een alleenstaande minderjarige en behoorde dus tot een kwetsbare groep en kan aldus gerekend worden tot een sociale groep die geen bescherming kan vinden zoals terug te vinden is in de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker verwijst naar een algemeen ambtsbericht van 5 april 2011 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker stelt dat hij uiteindelijk onder de hoede werd genomen door reverend Dan maar dat er vreemd genoeg geen vragen werden gesteld over deze toch wel belangrijke figuur.

Wat betreft de vastgestelde vaagheid en gebrek aan kennis meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is in 2008 toen hij zestien jaar was. Enerzijds was verzoeker van weinig op de hoogte omdat zijn moeder alle stappen ondernam en hij haar volgde en anderzijds hebben de gebeurtenissen zich drie jaar geleden afgespeeld. Tevens blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker het emotioneel heel moeilijk had met de vragen en het ophalen van herinneringen. Verzoeker stelt nooit psychologisch begeleid te zijn geweest en hij heeft alle traumatische gebeurtenissen verdrongen. Derhalve is het niet ongeloofwaardig dat hij weinig kan vertellen. Hij weet voorts niet veel over het privéleven van zijn oom noch diens gezin nu er zo goed als geen contact was. Indien hij de tegenpartij had willen misleiden, had hij gemakkelijk namen kunnen verzinnen.

Verzoeker meent tevens dat hij geen enkele kans maakt op rechtvaardigheid in Nigeria. Daar hij als minderjarige zijn land van herkomst heeft verlaten kent hij het juridische apparaat aldaar niet, dit terwijl zijn oom van alles op de hoogte is en eveneens de financiële middelen heeft om enig onderzoek naar hem te doen stranden. Daarenboven zou zijn oom verzoeker zelf in de problemen kunnen brengen of nog erger, teneinde het stuk grond te kunnen verkopen. Immers heeft zijn oom ook verzoekers handtekening nodig om te kunnen verkopen. Verzoeker gelooft ook dat zijn oom een "witch" is die hem overal in Nigeria kan vinden. Verzoeker verwijst terug naar het ambtsbericht. Verzoeker meent dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker meent voorts dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel doordat geen rekening werd gehouden met zijn leefwereld en omstandigheden als minderjarige. Hierdoor schendt de tegenpartij ook het eigen gehoorhandvest van januari 2011.

Verzoeker betoogt dat niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Bij de beoordeling hiervan speelt het verleden geen rol. Verzoeker verwijst weerom naar het ambtsbericht om te stellen dat hij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt. Gelet op de situatie die op verzoeker betrekking heeft, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Door opnieuw te verwijzen naar zijn relaas en dit in het verzoekschrift te herhalen maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vervolging in verband staat met één van de vijf criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het feit dat zijn oom grond wil verkopen waartegenover verzoekers vader weigerachtig stond en daarom vermoord werd en verzoeker zelf ook zou gevisieerd worden een vervolging inhoudt in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Met een herhaling van de feiten die zijn relaas uitmaken, slaagt verzoeker hier geenszins in. Waar verzoeker nog meent tot een bepaalde sociale groep te behoren, met name deze van minderjarige kinderen die geen ouders meer hebben en door hun familie in de steek worden gelaten, wijst de Raad erop dat verzoeker thans geen minderjarige betreft. In toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Het betoog van verzoeker is aldus niet dienstig.

2.5. Verzoeker tracht de vastgestelde vage en onaannemelijke verklaringen te verantwoorden door te wijzen op het tijdsverloop en zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten, doch de Raad dient op te merken dat zelfs van een jeugdige persoon kan worden verwacht dat hij omtrent dergelijke ingrijpende gebeurtenissen die hem ertoe genoopt hebben zijn land van herkomst te verlaten duidelijke verklaringen kan afleggen, te meer nu blijkt dat verzoeker ook naar het politiebureau ging en hij aldus van nabij betrokken was zodat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij geïnformeerd was of zich op zijn minst trachtte te informeren over de kernelementen inzake zijn asielrelaas. Evenmin kan het tijdsverloop een verklaring bieden voor de talrijke vaagheden die het asielrelaas van verzoeker kenmerken. Immers kan dit niet verklaren waarom verzoeker geen enkele poging onderneemt om zich te informeren over de stand van zaken aangaande zijn problemen. De vastgestelde hiaten zijn bovendien geen details en banaliteiten. Zij zijn concreet en wezenlijk. Ze betreffen geen details maar

wel elementen die de kern van verzoekers asielaans uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven. Het tijdsverloop kan aldus geenszins verklaren waarom verzoeker onwetend is over zijn oom, het gronddispuut, waar zijn vader precies werd doodgeschoten en onder welke omstandigheden.

2.6. Waar verzoeker in essentie beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en onaannemelijkheden te verklaren zijn door de verdringing van gebeurtenissen inzake een gevoelige en traumatiserende episode uit zijn leven, stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning, doch er kan van hem verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherent, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt.

2.7. Waar verzoeker nog betoogt dat hij geen rechtvaardigheid zou kunnen vinden in Nigeria omdat hij het reilen en zeilen van het juridisch apparaat niet kent en zijn oom een witch is die hem overal kan vinden, kan hij evenmin overtuigen. Immers blijkt geenszins dat verzoeker, als volwassene, zijn weg niet zou kunnen vinden in het Nigeriaanse juridisch systeem en evenmin blijkt dat hij zich hierin niet zou kunnen laten bijstaan. Met het blote betoog dat zijn oom elk onderzoek naar hem zal kunnen doen stranden omdat hij daartoe de financiële middelen heeft, kan verzoeker evenmin overtuigen dat – indien hij klacht zou neerleggen – de Nigeriaanse autoriteiten geen grondig onderzoek zullen verrichten. De Raad wijst er nog op dat, waar verzoeker verwijst naar informatie aangaande gebrekkig politie-optreden, de in artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn; ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Met loutere veronderstellingen toont verzoeker geenszins aan dat de Nigeriaanse autoriteiten geen bescherming bieden.

Door te verwijzen naar algemene informatie waaruit geweld blijkt omwille van oliebelangen in de Nigerdelta, wijst de Raad er voorts op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Immers slaagt verzoeker er met dergelijk betoog niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zijn relaas dermate behept is met vaagheden en onaannemelijkheden dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien doet dit evenmin afbreuk aan de motivering dat verzoeker zich niet elders zou kunnen vestigen.

2.8. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van de brochure 'gehoorhandvest' zoals opgesteld door verweerder, dient te worden opgemerkt dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst verzoeker er voorts op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn relaas ongeloofwaardig is en bovendien dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten noch dat hij zich niet zou kunnen hervestigen. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Waar verzoeker verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst en naar een rapport van 5 april 2011, wijst de Raad er op dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekers leven of persoon ernstig wordt bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict, temeer daar zoals uit voorgaande is gebleken verzoeker afkomstig is uit Lagos en beschikt over een vestigingsalternatief, dit terwijl de informatie waarnaar verzoeker verwijst in hoofdzaak betrekking heeft op de Nigerdelta. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER